

L'esperat retorn de Jeanine de Bique

La soprano va interpretar al Festival de Torroella juntament amb la Freiburger Barockorchester un repertori protagonitzat per peces de Mozart

Freiburger Barockorchester Jeanine De Bique, soprano Éva Borhi, concertino Festival Internacional de Torroella de Montgrí. Espai Ter/ 19.08.2026 Aquesta és la quarta vegada que els professors de la Freiburger participen en el Festival de Torroella. Enguany han abundat en el repertori mozartià com ja van fer en la seva darrera visita. El primer tram el van amanir amb una selecció dels moviments del concert per a instruments de vent fusta. Thomas Meraner, oboïsta, va oferir l'Adagio non troppo del concert per a oboè amb una sonoritat gens punxant però sense l'encant inefable de la melodia sobretot en les notes finals de frase. Els aguts van ser brillants i molt ben timbrats. La flautista Daniela Lieb, amb el tercer moviment del concert per a flauta K. 314/285d completava la feina de Meraner amb una solvència extraordinària: belles línies i una sonoritat abundant que no va acabar de convèncer en la cadenza. Finalment, Eyal Strett va oferir una versió generosa del Rondo del concert per a fagot K. 165 amb una intrèpida i generosa interpretació. L'esperat retorn de la soprano Jeanine De Bique va ser molt celebrat, especialment per la seva facilitat en les agilitats de la coloratura de l'Exsultate Jubilate en la qual va saber canalitzar l'energia de la música i el caràcter de l'obra d'aquest motet celebratiu escrivit per un jove Mozart on desplega tota l'estètica i les exigències vocals de l'òpera del seu temps. De Bique va completar la seva intervenció amb dues àries procedents de La clemenza di Tito i de L'Idomeneo, Re di Creta. Especialment commovedora amb el lament per la mort de Príam de l'Idomeneo, De Bique va demostrar una vegada més la seva capacitat per encarnar la psicologia del personatge. La qualitat del registre greu, abundant i molt ben imbricat amb el registre central va ser una gran ajuda per afrontar aquestes dues peces que va resoldre aprofundint en el caràcter de cada personatge. Com sempre la coloratura va ser molt elegant i al servei de la música més que no pas un lluïment vocal extemporani. L'orquestra que havia encetat el concert amb la breu obertura de La finta giardiniera va ocupar el gruix de la segona part amb la seva visió de la gran simfonia Júpiter. No cal dir que va ser un gran finale sobretot per la capacitat que tenen d'oferir una sonoritat molt oberta on els colors dels instruments d'època donen una riquesa inigualable. És una obra que els de la Freiburger tenen molt apamada. A part del so generós saben reblar el sentit dels diferents caràcters de cada moviment i controlar molt bé els contrastos dinàmics. Tot i que la formació no necessita que la concertino estiri el fil és evident que Éva Borhi destaca moltíssim per la seva expressivitat i que sap imprimir el seu lideratge. Potser van perdre algunes oportunitats en el concertat, però en general va ser una molt bona versió d'aquesta pàgina que els de la "capital" de la Selva Negra van executar amb gran vitalisme.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/08/17/lesperat-retorn-jeanine-bique-133432160.html>